U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudců Zdeňka Kühna a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **U. S. A.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem, se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2017, čj. OAM-312/ZA-ZA11-ZA15-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2017, čj. 63 Az 10/2017 - 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím vydaným dne 5. 5. 2017 žalovaný shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřípustnou podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke krajskému soudu, který ji usnesením uvedeným v záhlaví tohoto usnesení odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť žalobce přes výzvu krajského soudu provedenou usnesením ze dne 9. 6. 2017, č. j. 63 Az 10/2017 – 9, neodstranil ve stanovené lhůtě vady žaloby spočívající mj. v absenci žalobních bodů. Konkrétně krajský soud žalobce v tomto usnesení vyzval k formulaci žalobních bodů tak, aby z nich bylo patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce výrok napadeného rozhodnutí za nezákonný nebo nicotný.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel má za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána, neboť krajský soud se dopustil nesprávného právního posouzení projednatelnosti žaloby neobsahující žalobní body v případě žadatele o mezinárodní ochranu (stěžovatele), který nebyl zjevně schopen porozumět poučení (výzvě) soudu. Stěžovatel vytkl, že krajský soud nezohlednil čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Podle stěžovatele je stanovení povinnosti, aby opravný prostředek (tj. žaloba) obsahoval úplné posouzení jak skutkové, tak právní stránky, neslučitelné s § 75 odst. 2 s. ř. s. v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu není zjevně

schopen dostát přísným požadavkům tohoto ustanovení. Absence žalobních bodů tedy nezbavovala krajský soud povinnosti posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí a provést úplný přezkum skutkové i právní stránky věci. Stěžovatel zdůraznil, že je osobou bez znalosti českého jazyka a z tohoto důvodu mu měl krajský soud poskytnout právní pomoc. Tímto postupem by krajský soud byl schopen posoudit, zda je stěžovatel schopen chápat poučení soudu a zda je proti němu možné uplatnit přísná kritéria soudního řádu správního. Stěžovatel navrhl, aby NSS předložil Soudnímu dvoru Evropské unie (SDEU) předběžnou otázku, zda je přezkum v rámci žalobních bodů slučitelný s unijním právem. Ve věci samé stěžovatel navrhl, aby NSS usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný odkázal na správní spis a napadené usnesení krajského soudu, které považuje za správné a v souladu s dosavadní judikaturou. Navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl pro její nepřijatelnost, případně ji zamítl pro její nedůvodnost.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Otázkou povinnosti vymezení alespoň jednoho žalobního bodu ve vztahu k čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se zabýval NSS např. v rozsudku ze dne 28. 4. 2017, čj. 2 Azs 60/2017 – 48, v němž v souladu s judikaturou SDEU konstatoval, že členské státy musí nabízet opravné prostředky v souladu se zásadami rovnocennosti (*equivalence*) a efektivity (*effectiveness*), přičemž požadavek, aby žaloba obsahovala alespoň jeden žalobní bod, neklade na jednotlivce nepřiměřené nároky, neboť současně zajišťuje dodržení základních zásad práva na spravedlivý proces, a to zásadu rovnosti zbraní, právní jistotu a efektivitu soudního řízení. Rovnocennost je pak dána tím, že se jedná o základ celého systému správního soudnictví, který se uplatní ve všech řízeních. Dle citovaného rozhodnutí je v rámci efektivity nutné primárně přihlédnout k tomu, že se jedná o základní pilíř české úpravy správního soudnictví. Správní soudnictví, ovládané zásadou dispoziční a koncentrační, je koncipováno tak, že poskytuje ochranu subjektivním veřejným právům fyzických a právnických osob způsobem a za podmínek stanovených zejména soudním řádem správním, nejedná se o všeobecnou kontrolu zákonnosti postupu a rozhodování správních orgánů. S ohledem na uvedené proto krajský soud nepochybil, jestliže nepřezkoumal zákonnost rozhodnutí žalovaného. V citovaném rozsudku se NSS zabýval také možností položit předběžnou otázku SDEU a dospěl k závěru, že otázka práva na účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 1 procedurální směrnice a zásada efektivity evropského práva byla již bohatě řešena v judikatuře SDEU, jedná se tedy o *acte éclairé*, a proto není na místě předkládat předběžnou otázku.

[8] Otázkou formulace žalobních bodů se dále zabýval NSS např. v rozsudcích ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS, či v usnesení ze dne 20. 3. 2018,

pokračování

čj. 10 Azs 65/2017 – 72. Dle citované judikatury musí žaloba alespoň v nejhrubších rysech obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce správní rozhodnutí napadá. Stěžovatel ovšem v žalobě namítal pouze porušení konkrétních právních ustanovení bez uvedení skutkových důvodů.

[9] K právu na ustanovení tlumočníka existuje rovněž konstantní judikatura a touto otázkou se již také zabývalo plénum Ústavního soudu, které ve svém stanovisku ze dne 25. 10. 2005, sp. zn. Pl. ÚS-st. 20/05, ST 20/39 SbNU 487, k interpretaci čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod dovodilo, že základní právo na tlumočníka nedopadá na písemný styk soudu s účastníky řízení; viz též rozsudky NSS ze dne 15. 10. 2003, čj. 6 Azs 10/2003 - 37, ze dne 26. 7. 2017, čj. 6 As 228/2017 – 9, či usnesení NSS ze dne 29. 8. 2014, čj. 5 Azs 98/2014 – 15). Ve shodě s uvedenou judikaturou lze i v této věci uvést, že stěžovatel sám podal v češtině (neúplnou) žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě; tyto písemnosti jsou po jazykové stránce na dobré úrovni. Krajský soud se tak oprávněně mohl i v nyní projednávané věci domnívat, že stěžovatel český jazyk v míře nezbytné pro účely řízení ovládá, resp. je schopen se soudem v češtině v písemném styku komunikovat.

[10] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS tedy poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[11] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[12] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu